

*ἀποβούρου ἐπίρρ. *ποβούρου Κύρρ.

*Ἰσως ἐκ τοῦ ρ. ἀποβουρῶ.

*Ὑν ταχεῖα καταδιώξει: *Ἐπιάσαμεν τὸν λαὸν *ποβούρου (λαὸν = λαγόν). || Φρ. *Ἐβαλέν την *ποβούρου (ἤρχισε νὰ τὴν καταδιώκῃ. Συνών. φρ. τὸν ἔβαλε κατὰ πόδι - μπεροστά, τὸν πῆρε τὸ ξωπίσω).

ἀποβούρτσιν τό, Πόντ. (Κερασ.) ἀποβούρτσ' Πόντ. (*Οφ. Τραπ.)

*Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐς. βουρτσίν, δι' ὃ ἰδ. βουρτσί.

Ποσότης καννάβεως προσκολλωμένη κατὰ τὸ λανάρισμα εἰς τὴν βούρτσιν καὶ ἡ ὁποία λαναρίζομένη ἐκ νέου δίδει κατωτέρας ποιότητος κάνναβιν, τὸ στυπτεῖον. Συνών. ἀποκάθαρο.

ἀποβουρῶ ἀμάρτ. *ποβουρῶ Κύρρ.

*Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. βουρῶ.

1) Τρέχω: *Ποβούρα ποτδεῖ χαμαὶ γιὰ νὰ σὲ δῇ νὰ φύγῃ || *Ἄσμ.

*Ὁ Γεωργῆς ποβούρησεν τὴν κόρην νὰ γλυτώσῃ.

2) Μεταβάλλω πορείαν, λοξοδρομῶ: *Ἐποβούρησεν γιὰ νὰ πάῃ σπίτιν του.

ἀποβουτυρίδα ἡ, ἀμάρτ. ἀποβουτ'ρίδα Θράκ. (Καλαμ.)

*Ἐκ τοῦ οὐς. ἀποβουτυρίδι κατὰ τύπ. μεγεθ.

Τὸ ἐπιπολάζον πάχος γάλακτος ἢ ὀξυγάλακτος. Συνών. καϊμάκι, πέτσα, τσίπα.

ἀποβουτυρίδι τό, ἀμάρτ. ἀπουβ'τυρίδ' Λήμν.

*Ἐκ τοῦ ρ. *ἀποβουτυρίζω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίδι, περὶ ἧς ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν *Ἐπιστ. *Ἐπετ. Πανεπ. 13 (1916/7) 168 κέξ. ΒΦάβην ἐν *Ἀθηνᾶ 45 (1933) 359.

Μεῖγμα τυροῦ καὶ ἄλατος τὸ ὁποῖον μένει ὅταν κτυπηθῇ ἢ μυζηθῇ διὰ νὰ ἐξαχθῇ βούτυρον.

ἀποβουτυρώνω λόγ. σύνηθ. ἀποβουτουρώνω Πόντ. (Κοτύωρ.) ἀποβουτορώνω Πόντ. (Σάντ.)

*Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐς. βούτυρο.

1) *Ἀφαιρῶ ἀπὸ τοῦ γάλακτος ἢ ὀξυγάλακτος τὸ βούτυρον λόγ. σύνηθ. καὶ δημῶδ. Πόντ. (Κοτύωρ.): Οἱ γαλατᾶδες ἀπὸ αἰσχροκέρδεια ἀποβουτυρώνουν τὸ γάλα ποῦ πουλᾶν. *Ἀποβουτυρωμένο γάλα - γιουρτζι - τυρὶ σύνηθ. Τὸ *ξύγαλαν ἀπεβουτούρωσαν κ' ἔγχαν ἂ (καὶ τὸ ἔφεραν) Πόντ. (Κοτύωρ.) Συνών. ξεβουτυρώνω. 2) Καθαρίζω διὰ πλύσεως βουτυρωμένον ἄγγεῖον Πόντ. (Σάντ.)

ἀπόβραδα ἐπίρρ. Θήρρ. Νάξ. (*Ἀπύρανθ.) Πόντ. (Κρώμν. Τραπ. Χαλδ.) — Λεξ. Βλαστ. 366

*Ἐκ τοῦ οὐς. ἀπόβραδο κατὰ τὰ ἄλλα εἰς -α ἐπίρρ.

Κατὰ τὸ χρονικὸν διάστημα τὸ μεταξὺ τοῦ δειλινοῦ καὶ τῆς νυκτὸς ἐνθ' ἂν.: *Ἀπόβραδα ἐδιάγκα κάτω 'ς τ' ἀβέλι *Ἀπύρανθ. Συνών. ἀπόβραδο 3.

ἀποβραδινὸς ἐπίθ. σύνηθ. ἀποβραδ'νὸς Σκῦρ. ἀποβραδισινὸς Κεφαλλ. ἀποβραδινὸς Νίσυρ.

*Ἐκ τοῦ ἐπίρρ. ἀποβραδὺς καὶ τῆς καταλ. -ινός. *Ὁ τύπ. ἀποβραδισινὸς κατ' ἐπίδρασιν τοῦ χτεσινός.

1) *Ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἑσπέραν τῆς προηγουμένης ἡμέρας σύνηθ.: *Ἀποβραδινὸ φαεῖ. *Ἀποβραδινὸς κουβέντες σύνηθ. *Ἀποβραδ'νὸ γάλας Σκῦρ. || Παροιμ.

Τὰ λόγια τ' ἀποβραδινά, κουφολιθιὰς χτισμένες, ἀποβραδὺς τοῖς χτίζουσε καὶ τὴν ἀνγὴ 'ν' πεσμένες

(πολλὰ ὑποσχέσεις δίδονται τὴν ἑσπέραν διὰ νὰ λησμονηθοῦν ταχέως τὴν ἐπομένην καὶ νὰ μείνουν ἀνεκτέλεστοι) Ζάκ. || Γνωμ. *Ἀποβραδισινὸ φαεῖ φύλας, ἀποβρα-

δισινὴ δουλειὰ μὴ φυλάς (τὸ ὑπόλοιπον φαγητοῦ φύλαττε διὰ τὴν αὔριον, ἀλλὰ τὸ ὑπόλοιπον ἐργασίας μὴ ἀναβάλλης διὰ τὴν αὔριον) Κεφαλλ. *Ἀποβραδινὸ φαεῖ 'ν' ἀφίνης, ἀποβραδινὴ δουλειὰ νὰ μὴν ἀφίνης (συνών. τῇ προηγουμένη) Πελοπν. (Μάν.) Τὴν ἀποβραδινὴν δουλειὰ μὴ φυλάς, μόν' τὴν ἀποβραδινὴν μπουκᾶ (συνών. τῇ προηγουμένη) ἸΒενιζέλ. Παροιμ. *297, 174. β) Τὸ θηλ. ἀποβραδινὴ οὐς., ἡ προηγουμένη ἑσπέρα Ἀ'Εφταλ. Μαζώχτρ. 92: *Ἰσῆ Ἰσῆ ἐκεῖνος ποῦ ἔλεγε τὴν ἀποβραδινὴν 'ς τὸ καπελεῖο γιὰ τ' ἀνίρι του πῶς ἡ μαζώχτρα τοῦ ρίχτηκε. 2) *Ἐκεῖνος τοῦ ὁποῖου ἡ μέθη διαρκεῖ ἀπὸ τῆς ἑσπέρας τῆς χθὲς Βιθυν. (Κατιρ.) *Ἰων. (Κρήν.) Χίος: *Ἀποβραδινὸς εἶσαι, βρέ; Χίος. 3) *Ὁ μὴ πρόσφατος Νίσυρ. Συνών. μπαγιάτικος. 4) *Ἐσπερινός, βραδινός ΠΠαπαχριστοδ. Θρακ. ἡθογραφ. 1, 80: Μαζὶ πῖναν τὸν πρωινὸ καφέ, μαζὶ τὸν ἀποβραδινὸ.

ἀπόβραδο τό, *Ἡπ. Πελοπν. (Βασαρ. Καλάβρυτ. Σουδεν.) κ.ά. — ΓΒλαχογιάνν. Παληκάρ. 54 ΓΔροσίν. Φωτερ. σκοτάδ. *61 ΚΠασαγιάνν. Παραμύθ. 50 ΝΠετμεζ. *Ἀπλᾶ λόγ. 41 — Λεξ. Μ. *Ἐγκυκλ. *Ἐλευθερουδ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ. ἀπόβραδον *Ἡπ. (Δρόβιαν. Ζαγόρ. *Ἰωάνν. Χουλιαρ.) Θεσσ. Μακεδ. Στερελλ. (*Ἀμφ.)

*Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐς. βράδν.

1) *Ἐσπέρα ἐνθ' ἂν.: Βγῆκα τ' ἀπόβραδο νὰ περπατήσω *Ἡπ. Τ' ἀπόβραδον νὰ μὴ μὲ πωρμέν'ς Θεσσ. *Ἀπόβραδο μουχρὸ ΓΒλαχογιάνν. ἐνθ' ἂν. || *Ἄσμ.

Χαίρεται κι ὁ Ξερόκαμπος τοῖς Κλουκινιωτοπούλλες ὁποῦ περνᾶν τ' ἀπόβραδο, ὦρα τοῦ μεσονύχτου

Σουδεν.

*Σ τοῖς νύχτις κι 'ς τ' ἀπόβραδα, 'ς τὸν ἡλίον κι 'ς τὸν κάμα δυὸ χρόνια ἔχον, σὶ ζητῶ νὰ μιτρηθοῦμ' ἀντάμα

Μακεδ. — Ποιήμ.

Κάθε βράδν βράδν, κάθ' ἀπόβραδο, φέγγει τὸ λυχνάρι τ' ἀναμμένο

ΓΔροσίν. ἐνθ' ἂν.

*Ἡρθε κ' ἓνα βραδάκι, κάποιον ἀπόβραδο, π' ὠρκίστηκε ποτὲς πρὶν νὰ μὴν κλαίω

ΝΠετμεζ. ἐνθ' ἂν. 2) *Ὁ πρὸ τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου χρόνος, ἡ δειλὴ Πελοπν. (Βασαρ.) — ΚΠασαγιάνν. ἐνθ' ἂν.: *Ἐνα ἀπόβραδο τ' *Ἀπρίλη πῆρε τὸ μουνάρι καὶ πῆγε 'ς τὸ χωράφι γιὰ νὰ φορτώσῃ λίγο χορτάρι Βασαρ. Παγαίναμε τ' ἀπόβραδο μιὰ τριχὰ ὁ ἡλῖος νὰ πέσῃ ΚΠασαγιάνν. ἐνθ' ἂν.

3) *Ἐπιρρηματ., κατὰ τὴν ἑσπέραν *Ἡπ. Θεσσ. κ.ά.: *Ἄσμ.

Ποιὸς εἶδεν ἡλῖο ἀπόβραδο κι ἄστρο τὸ μεσημέρι;

*Ἡπ. Συνών. ἀπόβραδα.

ἀποβραδὺς ἐπίρρ. ἀποβραδὺν *Ἀθῆν. (παλαιότ.) *Ἡπ. Πελοπν. (Βαμβακ.) Πόντ. ἀπουβραδὺν Θράκ. (Αἰν.) Σάμ. Σκόπ. Στερελλ. (*Ἀμφ. Αἰτωλ.) ἀποβραδὺς κοιν. καὶ Πόντ. (Κοτύωρ. Χαλδ.) ἀπουβραδὺς *Ἡπ. (Ζαγόρ.) Λέσβ. (Πάμφιλ.) Μεγίστ. Σκόπ. Πόντ. (Τραπ.) ἀποβραδὺς Πόντ. ἀπουβραδὺς Πόντ. (Κερασ. Χαλδ.) *πουβραδὺν Εὐβ. *ποβραδὺς Εὐβ. (Αὐλωνάρ. *Ορ.) *πουβραδὺς Θράκ. (Κομοτ.) *πουβραδὺς Ρόδ.

*Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπίρρ. βραδύ, δι' ὃ ἰδ. βράδν, προσλαβὼν τὸ σ κατὰ τὸ ἐνωρίς. *Ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2,405.

1) Κατὰ τὸν μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου χρόνον, τὴν ἑσπέραν κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Χαλδ. κ.ά.): Κοιμούμαστε - τρώμε ἀποβραδὺς. *Ἡρθε ἀποβραδὺς κ' ἔφυγε πρῶι πρῶι. *Ἀποβραδὺς βουτᾶμε τὰ ποκάμισα 'ς τὴν κόλλα γιὰ νὰ τρανίζουμε κοιν. *Ἀποβραδὺς δὲν ἤφαιε καλὰ Σίφν. *Ἐλα 'ς τὸ σπῖτι μου *ποβραδὺς Εὐβ. (*Ορ.) Ζ'μῶνον πῖτις

πουβραδὺς κὶ βάζον μῆσα παρὰ κὶ λέν ὅποιους εἶναι τ' χιρὸς
κεῖνους θὰ βρῇ τὸν βαρὰ Θράκ. (Κομοτ.) Ἀποβραδὺς οὖς νὰ
μέρωσεν ὁ πόνον 'κ' ἐφέκεν ἄτον (οὖς = ἔως) Χαλδ. Ἀπο-
βραδὺς ἔστρωσαν κ' ἔπασαν καὶ (καὶ ἐπλάγιασαν) αὐτόθι. || Φρ.
Ἀλλὰ λέει ἀποβραδὺς, ἄλλα κάνει τὸ ταχὺ (ἐπὶ ἀστάτου)
Αἴγιν. || Ἄσμ.

Ὀλημερὶς ἐχτίζανε κὶ ἀποβραδὺς γκρεμίζεται
Ἡπ.

Ποιὸς εἶδε ἥλιο ἀποβραδὺς κὶ ἄστρο τὸ μεσημέρι;
Πελοπν. (Λακων.)

Ἀποβραδὺ μοιρολογοῦν καὶ τὸ ταχὺ φωνάζουν
Πελοπν. (Βαμβακ.)

Τὰ λόγια σου εἶναι ψεύτικα σὰν τοῦ Τρελλοῦ τὸ χιόνι,
ὅπου τὸ στρώνει ἀποβραδὺς κὶ ὡς τὸ πρωὶ τὸ λειώνει
Τρελλός = ὁ Ὑμηττός) Ἀθῆν. 2) Οὖς, ὁ μετὰ τὴν δύσιν
τοῦ ἡλίου χρόνος, ἡ ἑσπέρα Στερελλ. (Ἀμφ. Αἰτωλ.) — ΚΚρυ-
στάλλ. Ἔργα 1, 223: Τ' ἀποβραδὺν λάλ'σαν τὰ κουκότια,
θ' ἀλλάξ' οὐ κίρως Αἰτωλ. Τώρα τ' ἀποβραδὺν μὴ βγαί'ς
ὅξον, θὰ σὶ φάν τὰ ξουτικὰ αὐτόθι. || Ἄσμ.

Τ' ἀποβραδὺ τὸν κένταϊ κὶ τὸν προῦ τὸν στέλνει
Ἀμφ.

Ποιὸς εἶδι 'λὸ τ' ἀποβραδὺ κὶ ἀστρὶ τὸν μισημέρι
Αἰτωλ. — Ποίημ.

Μέσ' 'ς τὴν ψηλότερη κορυφὴ νὰ στήσουμε λημέρι,
νὰ 'χουμε τ' ἄστρο τ' οὐρανοῦ τ' ἀποβραδὺς κουβέντα
ΚΚρυστάλλ. ἔνθ' ἄν.

ἀποβράζω Θεσσ. (Ζαγορ.) Κύθηρ. Πόντ. (Κερασ.
Σάντ. Τραπ.) Χίος — Λεξ. Περίδ. Αἰν. Μ' Ἐγκυκλ. Ἐλευ-
θερουδ. Πρω. Δημητρ. ἰοβράσσουν Εὐβ. (Αὐλωνάρ.)

Τὸ μεσν. ἀποβράζω.

Συμπληρῶ τὸν βρασμόν τινος Θεσσ. (Ζαγορ.) Χίος
— Λεξ. Αἰν. Μ' Ἐγκυκλ. Ἐλευθερουδ. Πρω. Δημητρ.: Ἀπο-
βράζω τὸ νερὸ Λεξ. Πρω. Δέν τ' ἀπόβρασες τὸ κρέας αὐτόθι.
Καὶ ἀμτβ. παύω νὰ βράζω Εὐβ. (Αὐλωνάρ.) Κύθηρ. Πόντ.
(Κερασ. Σάντ. Τραπ.) — Λεξ. Περίδ. Μ' Ἐγκυκλ. Πρω.
Δημητρ.: Ἀπόβρασε τὸ κρασί (ἔπαυσε ὁ βρασμός τοῦ γλεύ-
κους) Κύθηρ. Ἐπέβρασεν τὸ φαεῖν Τραπ.

ἀποβρακίζω Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. *βρακίζω ἢ κατ' εὐ-
θεῖαν ἔκ τῆς προθ. καὶ τοῦ οὖς. βρακί.

Ἀφαιρῶ τὴν περισκελίδα τινός: Ἐπεβράκ'σεν τὸ παιδί.
Συνών. ἀποβρακῶνω, ἀποβρακωτίζω, ξεβρακῶνω.

ἀποβράκισμαν τό, Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποβρακίζω.

Ἡ ἀφαίρεσις τῆς περισκελίδος. Συνών. ἀποβρά-
κωμαν, ξεβράκωμα.

ἀποβράκωμαν τό, Πόντ. (Σάντ. Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποβρακῶνω.

Ἀποβράκισμαν, ὁ ἰδ.

ἀποβρακῶνω Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Σάντ. Τραπ.
Χαλδ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. βρακῶνω.

1) Ἀποβρακίζω, ὁ ἰδ., ἔνθ' ἄν.: Ἐπεβράκωσα τὰ
παιδιά καὶ ἔλουσα τὰ ποδάρι' τὸν Τραπ. 2) Μέσ. ἀπο-
βρακοῦμαι, μένω ἀβράκωτος φθειρομένης τῆς περισκε-
λίδος μου ἔνθ' ἄν.: Ἐπεβρακῶθεν κὶ ἄλλο βρακίν 'κ' ἔδ'
νὰ φορῇ Χαλδ.

ἀποβρακωτίζω Πόντ. (Ὁφ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀποβράκωτος.

Ἀποβρακίζω, ὁ ἰδ.: Ἐπεβρακώτισα τὸ γαρδέλλ'
(παιδί).

ἀπόβρασι ἢ, ἀμάρτ. ἀπόβρασ' Ἡπ. (Χουλιαρ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποβράζω.

Ἡ τελευταία βράσις ἢ τὸ τέλος τοῦ βρασμοῦ: Ἐβρασι
τοῦ φαεῖ; — Νὰ τώρα 'ς τὴν ἀπόβρασ' εἶναι. Συνών. ἀπό-
βρασμα Α 1.

ἀπόβρασμα τό, Ἡπ. (Χουλιαρ. κ. ἄ.) ἀπόβρασμαν
Πόντ. (Σάντ.)

Τὸ μεταγν. οὖς. ἀπόβρασμα.

Α) Κυριολ. 1) Ἀπόβρασι, ὁ ἰδ., Ἡπ. (Χουλιαρ.)
Πόντ. (Σάντ.): 'Στ' ἀπόβρασμα εἶναι τὸν φαεῖ Χουλιαρ. 2) Τὸ
ὑπόλειμμα τοῦ βρασμοῦ Ἡπ.: Χῦς' το τὸ ἀπόβρασμα.

Β) Μετων. 1) Ἀδύνατος καὶ καχεκτικός, ἐπὶ παιδίου
Ἡπ. Πελοπν. (Μάν.) κ. ἄ.: Αὐτὸ τὸ παιδί εἶναι ἀπόβρασμα.

2) Κακός, ἀνῆθικος κοιν.: Ἀπόβρασμα τῆς κοινωνίας
(ἐπὶ ἀνθρώπου ἐξωλεστάτου).

ἀποβραχεῖ ἢ, ἀμάρτ. ἀποβραχεῖ Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὖς. βραχεῖ.

Ἡ ἄκρα ἢ ἡ κορυφὴ τοῦ βράχου: Μέσ' 'ς τ' ἀπο-
βραχεῖ πῃ κὶ στάθ' κὶ τοῦ ἀγριόγ'δου. 'Στ' ἀποβραχεῖ πάς
κὶ στέκισι, καημένι, θὰ πέγῃς κάτ' ἀπ' τοῦ βράχου.

***ἀποβραχιολίζω**, ἀποβραδαλίζω Πόντ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. *βραχιολίζω.

Ἀποκόπτω τι κυκλοτερῶς ὡς βραχιόλιον, ἐπὶ πηλίνων
καὶ ὑελίνων σκευῶν.

***ἀποβραχιόλισμα** τό, ἀποβραδάλισμαν Πόντ.

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀποβραχιολίζω.

Ἀποκοπὴ πράγματός τινος κυκλοτερῆς, ἐπὶ πηλίνου
ἢ ὑελίνου ἀγγείου.

ἀπόβρεγμα τό, Λεξ. Περίδ. ἀπόβρεμα Ἀνδρ. Κρήτ.
Νάξ. (Φιλότ.) ἀπόβραγμαν Πόντ. (Κερασ.) ἀποβράμα
Καλαβρ. (Μπόβ.)

Τὸ μεταγν. οὖς. ἀπόβρεγμα.

1) Ἡ πλύσις, τὸ περίχυμα δι' ἁλισσίβας Ἀνδρ. Καλαβρ.
(Μπόβ.) — Λεξ. Περίδ. 2) Ἡ πλύσις τῶν ρούχων πρὸ
τοῦ μπουγαδιάσματος Νάξ. (Φιλότ.): Πάω νὰ πλύνω τ' ἀπό-
βρεμα. 3) Βραχὲν πράγμα, οἶον σῖτος Πόντ. (Κερασ.)

4) Τὸ περισσεῦσαν βρεγμένον παξιμάδι Κρήτ.

***ἀποβρεγμίζω**, ἀποβραμίζ-ζω Καλαβρ. (Μπόβ.) ἀπο-
βρομίζ-ζω Καλαβρ. (Μπόβ.)

Ἐκ τοῦ οὖς. ἀπόβρεγμα, παρ' ὁ καὶ ἀποβράμα,
ὅθεν τὸ ἀποβραμίζ-ζω. Ὁ τύπ. ἀποβρομίζ-ζω
κατ' ἀφομ. ἐξακολουθητικήν.

Πλύνω, περιχύνω δι' ἁλισσίβας.

ἀποβρέχω Ἀνδρ. Ἡπ. Θήρ. Κρήτ. Μύκ. Πελοπν.
(Λακων. Μεσσ.) — Λεξ. Περίδ. Αἰν. Μριγκ. Ἐλευθερουδ.
Πρω. Δημητρ.

Τὸ μεταγν. ἀποβρέχω.

1) Διαβρέχω, καταβρέχω Ἀνδρ. Θήρ. — Λεξ. Περίδ.
Μριγκ.: Ἀποβρέχω τὰ ροῦχα Ἀνδρ. || Ἄσμ.

Νά, πεδικέ, τὸ δόδι μου καὶ δῶσ' μου σιδερένιο

νὰ ρουκανίζω τὸ ψωμί καὶ σὺ τ' ἀποβρεμένο

(ἐπὶ φδ.) Θήρ. Συνών. βρέχω, μουσκεύω. 2) Τε-
λειώνω τὸ διάβρεγμα πράγματός τινος, παύω νὰ βρέχω τι
Πελοπν. (Λακων.) — Λεξ. Αἰν.: Ἀποβρέχω τὰ ροῦχα Λακων.

3) Ἀμτβ. κατὰ γ' πρόσωπ., παύει νὰ βρέχη, σταματᾷ
ἢ βροχὴ Ἡπ. Θήρ. Κρήτ. Μύκ. Πελοπν. (Λακων. Μεσσ.)
Χίος — Λεξ. Ἐλευθερουδ. Πρω. Δημητρ.: Ἐπὰ θὰ κάτσω,
ὥστε ν' ἀποβρέξη Κρήτ. Τὸν ἤπιασε βροχὴ τοαὶ πάει 'ς ἕναν
ἀπότοιχο τοαὶ στέττειται ὡς ν' ἀποβρέξη Μύκ.

